

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Μαῖου δωδεκάτῃ,
Ἄρης κι' ἐδῶ φρυάττει.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακὸς ἄκομα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε στὸ στόμα.

Ποῦντος χίλια κι' ἐπτὰ καὶ διακόσα,
στὰς ἀσκήσεις ἀσκεῖται κι' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξῶ θέλει.

Ἄς ποῦμε λόγῳ ἴλιγα γὰρ τὸν Δανὸ τὸν Ρήγα.

Μὲ τᾶλογο τῆς ἀστραπῆς δὲν ἔπεςε σὲ μάχῃ,
σὲ ξένους δρόμους πέθανε σὰν ἄνθρωπος κοινός
χωρὶς πορφύραις νὰ φορῇ, χωρὶς κορώναις νᾶχῃ,
μὰ τῆς Δανίας ἦτανε Ρήγας ἀληθινός.

Λαός, ποῦ ζῇ χωρὶς ψευτιάς κι' εὐτυχισμένος χαίρει,
μοιρολογεῖ τὸν Ρήγα του μὲ τῆς καρδιάς τὴν ρίμα,
κι' ἂν μὲς στὰ ξένα πέθαινε, κ' ἂν στὰ δικά του μέρη,
μὰ τοῦ λαοῦ του τὴν ψυχὴ θάβρισκε πάντα μνήμα.

Μέσα σὲ πολέμους ρόδων κι' ἐπιτάξεις τετραπόδων.

Φ.— Περικλέτο κακομοῖρῃ,
ἄφησε τὸ πανηγύρι,
κι' ἄρπαξε βροῦ τουφέκι
καὶ φωτιὰ κι' ἀστροπελέκι.

Μὴν κοιμᾶσαι σὲ ροδῶνας
χαῦνος κι' ἀδρανής, θρὲ βλάκα,
ἐτοιμάσου πρὸς ἀγῶνας,
τρώχῃς τὴν σακαράκκ.

Γύμνασε τὸν ἐαυτό σου,
καὶ χωρὶς νὰ λές: πὲρ μπάκκο,
μ' ἐνθουσιασμὸν φορτώσου
εἰς τὴν ράχῃ σου τὸν σάκκο.

Ἄκου σάλπιγγες, ταμποῦρλα,
κύττα μάτια πυρωμένα,
κι' ἄς σὲ πιάσῃ σὰν κι' ἐμένα
φλογερῶν πολέμων μοῦρλα.

Ραπατάου, ραπατοῦ,
ψάλε τώρα τὸ τσαντίρι,
καὶ γυμνάσια Στρατοῦ
μὲς στοῦ Μάη τὸ λιοπύρι.

Μὴ δυσφύρει, πατριῶτα,
κατὰ φρένα καὶ θυμόν,
χύνε κι' ἀφθοῖον ἰδρώτα
στῆς πατρίδος τὸν βωμόν.

Μὴν ψηφῆς ποσῶς, ἀσίκη,
καῦμα φλέγοντος ἡλίου,
κι' ἀτρομήτως διεκδίδει
τὴν τιμὴν τοῦ Βασιλείου.

Μὲ φυλῆς σπαργώσης μένος
καὶ μεθ' ὅλων ἀλαλάων
βάδιζε πυρπολημένος
ἀπὸ Φοίβου πῦρ κοχλάων.

Ἄφησε διασκεδάσεις,
καὶ θρονιάσῃς τῆς γκοαν-κάσσας
πήγαινε πρὸς τὰς ἐκτάσεις
τῆς ἐνδόξου Μαλακασας.

Κι' ἄν ἔχῃς, Περικλέτο,
σὲ σταύλο καὶ σ' ἀχοῦρι
ἄλογο καὶ γαϊδούρι,
προθύμως πρόσφερε το.

Κι' ἄν ἔχῃς καὶ μουλάρι
δός το κι' αὐτὸ θυσία,
καὶ μέινε γιὰ τὸν Ἄρη
χωρὶς περιουσία.

Βοῶ βοή πρὸς ὄλους: ὡς πότε, παλληκάρια,
κι' ἄλογοι ξαναπέρνουν, γαϊδούρια καὶ μουλάρια.
Ἐχομ' ἐπιστρατείας καὶ πάλι, μίον κάρρο,
πέρνουν κι' ἀπὸ τῆ σούστα, πέρνουν κι' ἀπὸ τὸ κάρρο,
πέρνουν καὶ τοῦ μονίππου,
πέρνουν καὶ τοῦ τεθρίππου.

Σοὺ πέρνουν τὸν ἀπὸ τὰ δρό, κι' ἀπ' τὸνα, φαταούλα,
σ' ἀφίνουν μία νοῦλα,
καὶ γίνετ' ἐπιστράτευσις μεγάλη τῶν κτηνῶν
ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν,
καὶ κλαῖνε καροτσέρηδες καὶ κλαῖν καρραγωγεῖς
τῆς ἐλευθέρως γῆς.

Ἦσαν τὴν φοραδίτσα μου,
καὶ μὲ ποῦχ' ἡ καρδίτσα μου.
Ἦσαν καὶ τὰ γαϊδούρια μου,
ποῦ φόρτωνε τὰ γγούρια μου.
Ἐπήρανε—τρομάρα μου—
καὶ τὴν παλαιομουλάρια μου.

ὦχ! καρδίτσα μ',
φοραδίτσα μ',
γαϊδουράκι μ',
μουλάρια μ'.
Μὰς πήρανε τὸ πᾶν,
καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶν.

Κλαίει κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος
μὲ πόνο, μὲ μαράζι,
κι' ἀκούετ' ἕνας θρήνος,
ποῦ τὴν καρδιά σπαράζει.

Σκουλούδη προσφοράς,
γαλαντομία νέα,
φρονήματα γενναῖα
καὶ στής Ἐθνοφουράς.

Γδοῦπος βαρὺς καὶ κτύπος,
κι' ὁ λασιούχην ἵππος
ἀφρίζων χρεμετίζει.

Κι' ὀγκᾶται ρέκτης ὄνος
μετὰ τῆς ἀηδόνος,
κι' ἡμίονος λακκίζει.

Κι' ἄν, ὅπως λένε, πάρουνε κι' ὠτομομπὶλ ἀκόμα,
οἱ δρόμοι πᾶς δὲν θὰ βρωμοῦν ἀπὸ μπελζίνιας βρωμα,
μήτε γιὰ κάμποσο καιρὸ δὲν θὰ κοπῇ κανεὶς
ξένος κι' ὁμογενής.

**Ἴπποι στρατεύονται τρανοὶ
καὶ τοῦ κυρίου Στεφανῆ.**

Ἄκου καὶ τώρα, φρολατᾶ,
πολεμικὸ τραγοῦδι,

λένε πῶς πήρανε κι' αὐτὰ
τάλογα τοῦ Σκουλούδη.

Κι' ἐκεῖνα, ποῦναι φιοφυτοῦ
καὶ καλομαθημένα,
γιὰ τὰς ἀσκήσεις τοῦ Στρατοῦ
τὰ πῆραν τὰ καυμένα.

Καὶ τὰ βλεπε ν' ἀπάγονται καθένας μας ἱππότης,
καὶ τὰ κουγε κι' ἐκλαίγανε
καὶ τὰ κουγε κι' ἐλέγανε:

ποῦ τὰ χά θὰ μᾶς πᾶν κι' ἐμᾶς, ποῦ μᾶστε ράτσα πρώτη,
ποῦ μᾶστε κέλητες λεπτοί, μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
καὶ στοῦ Σκουλούδη τοῦ πτωχοῦ μᾶς ζέβουνε τάμαξι;

Μήπως κι' ἐμεῖς θὰ πάθουμε σὰν ἄλλ' ἄδυναμια;
φαντάσου νὰ μὴν κάνουνε διακρισι καμμία,
καὶ νὰ μᾶς ζέβουνε κι' ἐμᾶς σὲ τούτη τὴν ἀντάρα
μαζί μ' αὐτὰ, ποῦ ζέβουνε σὲ σούσταις καὶ σὲ κάρρα.
Φαντάσου νὰ ξεχάσουνε σ' αὐταῖς τῆς φασαρίας
καὶ νὰ μᾶς βάλουνε κι' ἐμᾶς μὲ τῆς προστυχαρίας.

Ἀχ! τέτολους σταύλους σὰν κι' αὐτοὺς καὶ πῶς νὰ τοὺς ἀρ-
ποῖς ξέρει μὲ τὰ πρόστυχα κι' ἐμεῖς ἂν δὲν ψοφήσωμε, [σωμ],
κι' ὥς κι' ἐμεῖς τὰ φιοφυτοῦ πολὺ πικρὰ στενάξωμε
κι' ὥς σὸν ψευτοπόλεμο τὰ πέταλα τινάξωμε,
καὶ δὲν γυρίσωμε ξανά
στοὺς πρώτους σταύλους ζωντανά.

Ἔτσι κι' ἐκεῖν' ἀφήσανε τὸν σταύλο τοὺς τὸν πλούσιον,
κι' ἐσέρνοντο κι' αὐτὰ μαζί
μὲ τὰλλα τὰ μπουρζοαζί,
ὅπου δὲν ἔχουν τὸν σκνὸ νὰ φᾶν τὸν ἐπιούσιον.

Τοῦ πῆρανε καὶ τὸν φαρή,
μεγάλων θυσιῶν καιροί.
Τοῦ πῆρανε καὶ τὸν καρᾶ,
κλάψε, Σκουλούδη φουκαρά,
καὶ βλέπε τὰ φερύμενα πρὸς τῶν Θεῶν τὴν γῆν
ὡσὰν θυσίας θυμάτα κι' ἄμνους ἐπὶ σφαγῇ.

Πατρίδος πῦρ μᾶς πυρπολεῖ,
κασιγνητὸς μου κάρρα.
Θαρρῶ πῶς εἶχε, Φασουλῆ,
πρὸ χρόνων μὴ γαϊδάρα.

Φ.— Μακάρι νὰ τὴν εἶχα, χίλιαις φοραῖς μακάρι,
νὰ τὴν προσφέρω τώρα θυσία γιὰ τὸν Ἄρη.
Πολλάκις, Περικλέτο, παντοῦ τὴν ἀνεζήτησα,
ὅμως θαρρῶ πῶς εἶναι πρὸ χρόνων μακαρίτισσα.

Π.— Κρίμα ποῦ δὲν τὴν ἔχεις, βρὲ Φασουλῆ σασκίνη,
νὰ τὴν προσφέρῃς τώρα μαζί μὲ τὰλλα κτήνη.
Κρίμα ποῦ δὲν τὴν ἔχεις νὰ δείξῃς ἀφοσίωσι
καὶ νὰ τὴν θυσιάσῃς χωρὶς ἀποζημίωσι.

Φ.— Μαχῶν καλοκαῖρι,
ντουγιᾶς πολεμεῖ,
καθεὶς ὅς προσφέρει
καὶ θέλων καὶ μὴ.

Γιὰ σέ, Ρωμηροσύνη,
ποιὸς τώρα δὲν δίνει;
Ἐξύμνει καὶ πάλιν
Στρατοὺς σου καὶ Στόλους,
καὶ ζήτει μεγάλην
θυσίαν ἀπ' ὅλους.

**Πέρνουν καὶ τάλογά του, ποῦ χάνεται γι' αὐτὰ,
κι' ὁ Στέφανος δακρύζει καὶ τάποχαιρετᾶ.**

καὶ σὺ, Περικλέτο, ποῦ δὲν συγκινεῖσαι,
αὐτοῦ γαλαντόμου, τοῖς γκούνης μὴν εἶσαι.

Καὶ μάθε, κενέφη,
ποῦ ζῆς στήν Ἀθήνα,
τὸ κράτος πῶς τρέφει
καὶ σὲ τὸν κηφήνα.

Καθεὶς ὅς συνδράμη,
μὴ θέλῃς χαράμι
νὰ τρῶς τὸ καρβέλι.

Μὰ δὲς καὶ τί,
τὸ κράτος ζητεῖ,
τὸ κράτος τὸ θέλει.

Ὡς πέρνουν καὶ τοῦτα, σοὺ πέρνουν καὶ τὰλλα,
τὰ ζῶα θικά σου καθίζουν καββάλα.
Ὡς δὲν φροντίζουν ἂν εἶσαι, καυμένα,
καὶ σὺ στὰ φεγγάρια σου,
ἄν ἔχῃς μουλάρια τὰ πέρνουν καὶ λένε:
ζωή στὰ μουλάρια σου.

**Ἕνας ὕμνος ἐθνικὸς
εἰρηνοπολεμικὸς.**

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὕψι,
ποῦ μὲ γέλοια μᾶς θωρεῖ.

Σὲ λειμῶνας λαχταροῦσες
μὴ καινούρια προκοπή,
κι' ἕνα στόμα καρτεροῦσες
ἔθγα πάλι νὰ σοῦ πῇ.

Ἄσχετε νᾶλθῃ τοῦτ' ἡ μέρα
κι' εἶχες πικρὰ στήν καρδιά,

κι' ἐκοπάνιζες ἄερα
κάθε τόσο σὲ γουδιά.

Τώρα πάλι σοῦ πανεῖλα
τ' ἄρματα νὰ φορτωθῇς,
καὶ σ' ἐκτύπησε μὴ τρέλλα
ἐκστρατείας παρευθὺς.

Καὶ τοὺς Μάηδες μουντζύνεις,
μήτε κρίνους δὲν τρυγᾷς,
τὸ σπαθὶ στὴ μέση ζῶνεις
καὶ γιὰ πόλεμο σφριγᾷς.

Ξαναρχίζουν φασαρίες,
ὅπλα, λόγχαις λαμπεραῖς,
πεζικά, καββαλαρίας,
πυροβόλα, συμφοραῖς.

Μὲς στ' αὐτὰ σου εἶσαι ψύλλους
ἀρειμάνιος χαράς,
καὶ πρὸς Θήβας ἐπταπύλους
πολεμοχαρὲς τραβᾷς.

Σὲ γνωρίζω, δόλιχα μάτια,
ποῦ σὲ μάγαις μᾶς κλέβεις...
ἔφρεες κι' ἀεροπλάνο
τὸν ἄερα νὰ πελάξῃς.

Καὶ μὲ τὸνα σου τὸ χεῖρ
ρίχνεις ἀνθή καὶ περναῖς,
καὶ μὲ τὰλλο σου μαχαίρι
αἰμοδόρον ἀκονᾷς.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ ροδόπαλῃς
διψᾷς αἷμα ἄλλοθι,
καὶ διπρόσωπη προβάλλεις
ὅπως καὶ τὸν Ἴων.

Εἶσαι κόρη λευκοφόρα
σφρίγους φιλειρηνικοῦ,
μὰ καὶ τίγρις αἰμοδόρα
σάν τοῦ Ζωολογικοῦ.

Εἰς τὸ Ζάππειον εὐδαίμων
Ἀνθεστήρια τελεῖς,
κί' ἔξαφνα δεινῶν πολέμων
ἐμβατήριον αὐλεῖς.

Καὶ χορεύεις καὶ χορεύεις,
μάχρεις κί' ἔννοια τοῦ σπηττοῦ,
κί' ὅλο τὸν Σεφκέτ γυρεύεις
νὰ τὸν κἀνης τάλαττοῦ.

Σὲ γνωρίζω, ποῦχρεις τρέλλα
καὶ πηδᾶς ἐδῶ κί' ἐκεῖ
μὲ χιονάτη φουστανέλα
καὶ μὲ βράκκα Κρητικὴ.

Μὲ τὰ πάτρια ρεμβάζει
κόσμος νέος καὶ παλῆς,
βράκκαις, φουστανέλαις βάζει,
κί' ἔτσι τῆς κουνεῖ κί' ἀλλοιῶς.

Τραλαλὰ καὶ τραλαλό...
μὰ φυσᾶς καὶ τὸν χυλό,
μὰ φυσᾶς καὶ τὸ γιζοῦρτι.

Πέρνεις ἄλογα γερά,
πέρνεις κί' ἄλλα καφερά
καθενὸς ἀλογοσούρτη.

Ἀμαζῶν προβαίνεις πρώτης,
κί' ὅλο δέρνεις πύξ καὶ λάξ,
καὶ σκιρτᾷ λαὸς ἱππότης
καὶ καθένας Ρούυ — βλάξ.

Τριαντάφυλλα σκορπίζεις,
περιβόλι καταντᾶς,
μὰ καὶ σάλπιγγες σαλπίζεις
καὶ μὲ τύμπανα βροντᾶς.

Πότε μὲ τὰς πανηγύρεις,
πότε μὲ βροντὴν τυμπάνων
τοὺς κατοίκους ἐξεγείρεις
τῶν κλεινῶν ἰσπεφάνων.

Ἐστεμμένη μ' ἄσπρα κρῖνα
ξανακτύπατα βαρεῖά,
ποῦ ν' ἀναστηθοῦν μ' ἐκεῖνα
δάση, πόλεις, καὶ χωριά.

Ξανακτύπα, ξανακτύπα,
βρόντα τα νὰ μὴν ἀκοῦς
ἐνὸς κί' ἄλλου παρλαπίπα
τοὺς δριμεῖς Φιλιππίους.

Γύμνωσε τὸν ἀκινάκη
κί' ἔλα δῶσε τὸν στὸν Βέ,
μὰ καὶ στὸν Μαρκαντωνάκη
φώναξε: μολὼν λαβέ.

Σὲ γνωρίζω, ποῦ σοῦ πέφτουν Ἀνορθώσεως χρυσῆς
τάχαθὰ μὲ τὸ τσουβάλι...
τυμπανίτιδα νοσεῖς,
τυμπανίτις σὲ προσβάλλει.

Πάλι μὲ τὰ τύμπανά σου κἄτι πόθους ἀφυπνίζεις,
καὶ θριάμβους παγιόνεις καὶ τοὺς κἀνεις ἐνιαίους,
κί' ὅλοι σ' ἀποτυμπανίζουν δίχως ν' ἀποτυμπανίζης
πιστευτοῦ τυμπανιστοῦ καὶ τσαντοῦ τυμπανιστοῦ.

Εἰς τὰς Θήδας πανηγύρι κί' ὁ Λευτέρης σὲ τσαντῖρι.

Φ. — Ὅρε τί κακὸ θὰ γένηι..
νάτος, νὰ κί' ὁ Βενιζέλος
μὲ λαμπροῦ παιᾶνος μέλος
στά στρατόπεδα πηγαίνει.

Κί' ὅσοι χαρτοφυλάκια ζητοῦν τοῦ Σερασκέρη
δὲν τὸν ἀφίνουν ἥσυχο καὶ μέσα' στὸ τσαντῖρι,
καὶ τοῦ φωνάζουν: σῶσε μας γιὰ τὸ Θεό, Λευτέρη,
προτοῦ μὲ τὴν Ἀνορθώσει νὰ γίνωμε σάν τσίροι.

Κί' αὐτὸς ἐρίγδουπος βροντᾷ
κί' ἔτσι' στοὺς φίλους ἀπαντᾷ:

Ὅταν τὸ νέον στρατεύμα τελειώσῃ τὰς ἀσκήσεις
κί' ἀκούσωμεν ἀπὸ πολλοὺς τὰς περὶ τούτων κρίσεις.

Ὅταν κί' ἡ μέλλουσα Βουλὴ τοῦ κράτους τὰ κορδῶση
ἀφοῦ προτοῦ σιωπηρῶς εἰς ὅλα πέρας δώσῃ,
ὅταν σὲ Κρητὰς βουλευτᾶς, ποῦ μένουν ἐδῶ πέρα,
δοθῇ πρὸς χάριν ἀδεια νὰ μπουῖν τὴν πρώτ' ἡμέρα,
χωρὶς νὰ τοὺς ἀφήσωμε νὰ μπουῖν καὶ τὴν δευτέρα.

Ὅταν καὶ τὰ γυμνάσια
τελειώσουν τὰ θαλάσσια,

ὅταν ὁρμῶντες σὲ Στρατοὺς καὶ Στόλους ὁμοφύλους
κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἄρωμεν νέας νίκας,
καὶ μὲ θριάμβους μονοῦ συγχοῦς κί' ἄλλεπαλλήλους,
σὲ στρῶμα κοιμηθῇ δαφνῶν Ἀνορθωτῆς Κρητικῆς.

Ὅταν μὲν ἀλὰ συνετισθοῦν σάν τοῦτα τὰ δικά σας
καὶ κυριεύσουν σύμπασαν τὴν γῆν τῆς Μαλακάσας,
καὶ τρέμων ὁ Σεφκέτ Πασσᾶς γίνῃ στενός μας βλάμης
κί' ἀφήσουν ἀπροστάτευτον τὴν Κρήτην αἱ Δυνάμεις,
ὁπότεν βάλῃ κί' ὁ Μουκτάρ γιὰ τὴν Ἀθήνα πλωρὴ
μὲ τοῦτο τὸ βαπόρι.

Ὅταν μὲ πίστιν σᾶς ἰδῶ κί' ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους,
ὅταν ἰδῇτε νὰ πετῶ χωρὶς ἀεροπλάνο,
ὅταν ἰδῇτε πῶς μ' ἔχω νὰ καλλιγύνω φύλλους
καὶ νὰ τοὺς βρίσκω' στ' ἄχυρα κί' ἀκόπως νὰ τοὺς πιάνω.

Ὅταν κί' ἡ μυῖγα σίδερο πρὸς ἐκπληξίν μας φάγῃ,
ὅταν τοὺς ὄρες ἡ Τουρκιὰ δεχθῇ τῆς Ἰταλίας,
ὅταν ἐλθῇ κί' ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὴν Κοπενάγη
καὶ φέρωμε καὶ τὰ νερά τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

Ὅποτεν καὶ τοῦ Μέλανος ἐλθοῦν τοῦ ποταμοῦ,
ὅταν κί' ὁ Μέλας μοῦ δοθῇ γιὰ νὰ ζηλέψουν νάνοι
καὶ νὰ κυττάξουν μέλανες σωτήρες δι' ἐμοῦ
μαῦρο χαρτὶ τὸν οὐρανὸ, τὴν θάλασσαν μελάνι.

Σάν δ' ἴτε παραλυτικούς νὰ περπατοῦν μὲ κράββατο,
σάν δ' ἴτε Μάη κόκκινο καὶ μῆνα δίχως Σάββατο,
σάν δ' ἴτε πράσιν' ἄλλα καὶ πράσινε μουκάρια
καὶ πῶς κανεῖς δὲν σᾶς πούλετ γιὰ πράσινα χαβάρια.

Σάν δ' ἴτε βῶδι τὸν παπᾶ
τὸν οὐρανὸ σφοντύλι,
τότε μὲ μούτρα χαρὰ
κυκλώσετε μὲ φίλοι.

Τότε τὴν μεταρρύθμισι σκοπεύω νὰ τὴν κάνω,
τότε τὴν κάθε πίκρα σας ἐγὼ θὰ τὴν γλυκάνω.

Τέτοια θαρρῶ πῶς τοὺς μιλεῖ μέσ' ἀπὸ τὸ τσαντῖρι,
μὰ σήκωσέ τὸ χερί σου τὴν εὐχὴ μου νὰ δεῖσῃ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κί' ὁ Ρωμῆος θερμῶς συγχαίρει τὸν Γεώργιον Ἀσπράν,
προσφιλεῖ συνάδελφόν μας, νυμφευθέντα κατ' αὐτὰς
μὲ τὴν Δασποιναν Γαλανάρου, κόρην ἀληθῶς ὡραίαν
καὶ σὲ θέλγητρά χαρίτων καὶ σπανίας ἀρετᾶς.